

Nick en de
nevelheksen

Voor Susanna, Amélie & Jules

Van dezelfde auteur:

Cool als Collina (12+)

Cool als Collina 2 - Squadra (12+)

L'Amour légendaire en vier andere verhalen (volwassenen)

Colofon

© 2024 Uitgeverij Nafnedka / Arjan van den Haak

Tweede druk: 2024

Vormgeving en binnenwerk:

Anita Willemse-Bodewes / Indruk Grafisch Ontwerp

Omslag en illustraties: Anne Cappendijk

Alle rechten voorbehouden.

ISBN: 978-90-8173-997-9

www.nafnedka.nl

www.arjanvandenhaak.nl

www.indrukontwerp.nl

Uitgeverij Nafnedka

Postbus 300

3760 AH Soest

Arjan van den Haak

Nick en de nevelheksen

met illustraties van Anne Cappendijk

HOOFDSTUK 1

Levensgevaarlijk

Nick zat met zijn armen stevig over elkaar op de achterbank van zijn moeders oude autootje. Hij keek naar de voorbijrazende stalen hekken om het Bargerbos, naar de bordjes met VERBODEN TOEGANG, LEVENSGEVAAR en hoopte dat iemand ook dat soort hekken om de camping had gezet. Dat er dan bordjes op de hekken hingen met OERSAAIE CAMPING, VERBODEN TOEGANG, LEVENSGEVAAR VOOR JONGEREN.

Het was herfstvakantie en hij moest mee naar de camping. Veel liever was hij thuisgebleven, maar dat vond zijn moeder niet goed. Dus ging Nick met haar en zijn jongere broertje Michael voor de zoveelste keer naar camping Bargerwaard in Drenthe. Wat Nick betref kon die net zo goed camping "Zzzz, watte?" heten.

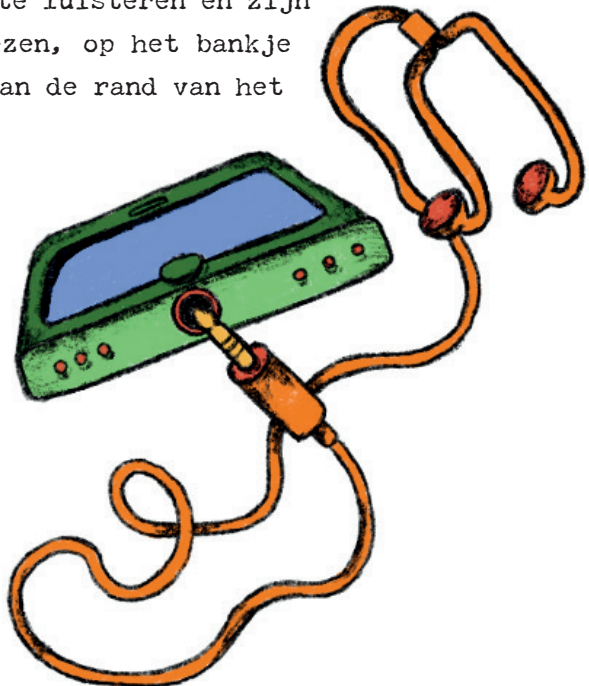
Tot vorig jaar vond Nick het nog leuk op de camping. Dan voetbalde hij met papa of ze speelden badminton. Zijn vader was er niet meer bij na de scheiding een half jaar geleden. Nick en Michael woonden nu bij hun moeder. Papa zagen ze eens in de twee weken, in het weekend. Veel te weinig, hij wilde zijn vader elke dag zien. Waarschijnlijk zou

zijn moeder extra haar best doen om de vakantie leuk te maken, maar met zijn drieën was niet met zijn vieren. Ook de andere kinderen op de camping vond hij maar niks. Vorig jaar waren er alleen maar kinderen van Michaels leeftijd geweest en die waren veel te jong. Hij was tenslotte dertien en zat al op de middelbare school.

Nou ja, er was iemand van zijn leeftijd. Maar Leonie durfde hij niet aan te spreken. Hij had het een jaar terug wel een keer geprobeerd, met rampzalige gevolgen. Hij kreeg een knalrode kop en meer dan het geluid van een verbaasd varken had hij niet weten uit te brengen.

Dus nam Nick zich voor om veel naar de muziek op zijn smartphone te luisteren en zijn griezelboeken te lezen, op het bankje onder de knotwilg aan de rand van het meer.

Die interesse in griezelverhalen had hij van zijn vader. Jack van Kouwen was een bekende schrijver, zowel van griezelboeken voor kinderen als van horrorverhalen voor volwassenen. Zijn verhalen

waren populair, ook omdat zijn vader tegen iedereen volhield dat hij al die gebeurtenissen echt had meegemaakt. Hij was (zei hij) geestenjager van een schrijversgenootschap en ging regelmatig de strijd aan met vampiers, kwade heksen en andere duivelse wezens. De verhalen die hij en andere griezelboekschrijvers meemaakten schreven ze op en verkochten ze als ... griezelboeken. Tenminste, dat is wat zijn vader beweerde. Voor zijn lezers maakte dat de verhalen extra spannend, maar Nick betwijfelde of zijn vader al zijn vertellingen echt had beleefd.

Zijn moeder geloofde er niets van en had zelfs gezegd dat hij moest ophouden met het vertellen van die onzin. Ze vond dat hij niet zo vaak op reis moest gaan om 'avonturen' te beleven. Nicks vader was erg verontwaardigd dat zijn vrouw hem niet geloofde en hield vol dat hij moest reizen om zijn boeken te kunnen schrijven. De ruzie was hoog opgelopen omdat ze allebei voet bij stuk hielden, met een scheiding als gevolg.

Omdat zijn ouders uit elkaar waren was zijn moeder erg verdrietig. Dat wist Nick zeker, hij had haar regelmatig huilend op bed aangetroffen met een foto van zijn vader in haar handen. 'Waarom ga je dan niet terug naar papa?' had Nick gevraagd. Daar wilde ze niets van weten. Eerst moest zijn vader inzien dat spoken niet bestonden. 'Het voelt alsof hij altijd tegen me liegt,' had zijn moeder geantwoord. Soms begreep Nick niets van volwassenen.

De camping lag in een gebied met veel bossen, afgewisseld met weilanden. Het beroemdste bos was het Bargerbos. Beroemd omdat die hoge stalen hekken met waarschuwingsborden er omheen stonden. Op de hekken zaten vlijmscherpe punten en prikkeldraad, zodat niemand het in zijn hoofd haalde om het bos in te gaan. Er was één bekende ingang die grensde aan een weiland, aan de andere kant van het bos. Dat weiland was van de eigenaren van het bos, het was een zogeheten privaat bos.

Vanwege die hekken gingen er allemaal spookverhalen rond. Er zouden mensen in het bos verdwenen zijn, er zouden weerwolven wonen, moerasmonsters en andere gruwelijke wezens. Flauwekul natuurlijk, wist Nick. Monsters bestaan niet. Al die verhalen waren ingegeven doordat het Bargerbos al meer dan een halve eeuw was afgesloten. Volgens de campingeigenaar wilden de eigenaren gewoon niet dat er mensen over hun terrein liepen. Er zouden zeldzame vogels in het bos wonen en mensen zouden hun leefgebied verstoren.

Nicks moeder stuurde de auto het stoffige paadje op naar de ingang. Daar stond een grote boerderij met rieten dak, omgeven door hoge bomen. De boerderij deed dienst als receptie. Nicks moeder parkeerde de auto in een parkeervak en draaide zich om naar Nick en Michael. 'Ik ga even melden dat we er zijn.'

Michael keek op van zijn stripboek. 'Mag ik niet alvast naar Tim?'

'Nee, we moeten straks eerst de auto leeghalen. Blijven jullie nou gewoon even zitten.'

'Van papa mochten we wel meteen voetballen,' mopperde Michael.

Zijn moeder zuchtte. 'Maar papa is er niet en ik heb geen zin om alle koffers alleen te tillen. Jullie wachten maar even. Begrepen, Nick?'

Nick keek zijn moeder geïrriteerd aan. 'Waarom vraag je dat aan mij? Hij doet moeilijk.'

‘Jij bent de oudste, dus jij moet het goede voorbeeld geven.’

Nick trok een gezicht, maar zijn moeder was al uitgestapt. Michael stak zijn tong uit. Nick gaf hem een tik op zijn hoofd. ‘Etter.’ Hij stapte uit de auto, rekte zich uit en keek de parkeerplaats van de camping rond. Er was niet veel veranderd in de jaren dat ze hier kwamen.

Van die eerste jaren kon Nick zich weinig herinneren, alleen de verhalen die zijn vader vertelde over het oude Drenthe. Hoe hier vroeger veen werd afgegraven dat later verstookt werd als turf, toen olie nog niet gebruikt werd als brandstof. De mensen in zijn verhalen waren vaak boer en ook arm. Nog steeds werd het gebied vooral gebruikt voor de landbouw.

Nick had die verhalen altijd stomvervelend gevonden, totdat zijn vader er spookverhalen bij ging vertellen. Dan vertelde hij dat er mensen levend waren begraven in het veen en dat die eens in de zoveel tijd als veenlijken uit de bodem tevoorschijn kwamen om kleine kinderen op te eten. Nachtenlang had Nick in de stacaravan liggen luisteren of hij veenmonsters hoorde. Soms nam zijn verbeelding een loopje met hem en dacht hij dat er eentje rond de caravan sloop. Nu wist Nick wel beter, maar toen hij nog klein was vond hij die verhalen supergriezellig.

Vorig jaar mocht hij voor het eerst alleen in een tent slapen naast de stacaravan, toen had hij wel even terug moeten denken aan die verhalen. Na

een tijdje ingespannen luisteren had hij besloten dat er helemaal niets gevaarlijks in het bos rond-dwaalde. Bovendien was hij te oud om in spoken te geloven. Toch?

HOOFDSTUK 2

Het verloren boek

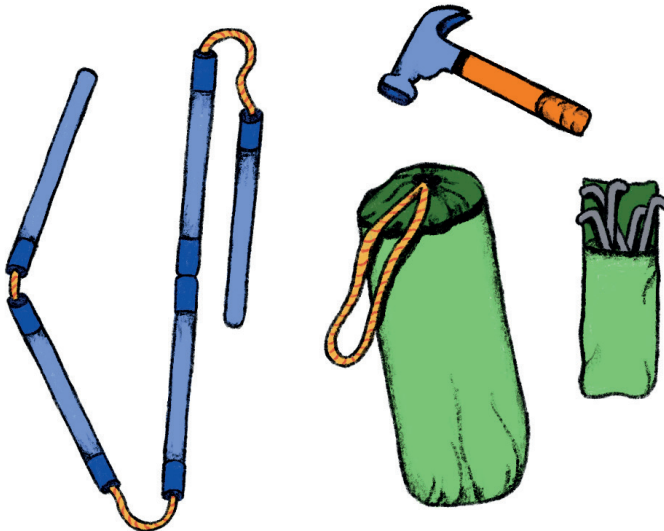
Het bloed steeg naar zijn hoofd nog voor ze naar hem keek. Leonie liep met haar vader over de parkeerplaats. Nee wacht, hij liep, zij zweefde. Waarom werd hij toch zo raar in zijn hoofd en in zijn buik als zij voorbijkwam? Dat was vorig jaar voor het eerst zo geweest. Twee jaar geleden was ze hem niet eens opgevallen. De familie Steenhuis kwam al jaren op de camping. Haar broertje Tim was een vriendje van Michael.

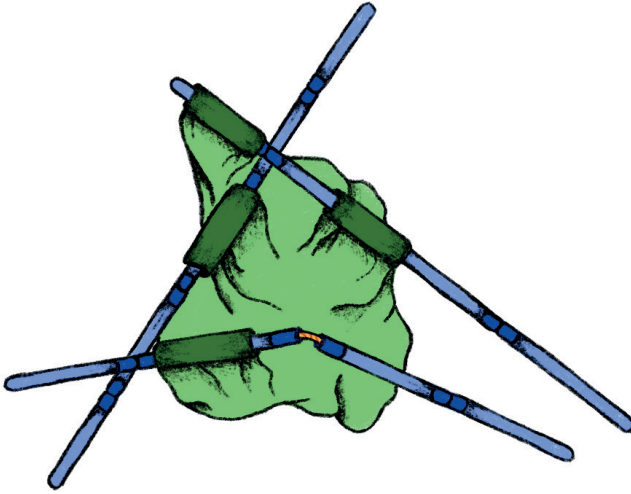
Vriendje. Nick had een gigantische hekel aan dat woord. Zijn moeder sprak altijd over zijn 'vriendjes van school', maar hij was te oud voor vriendjes. Michael had vriendjes, hij had amigo's, matties, kameraden. Zijn moeder bleef hem aanspreken als een kleuter. Zo irritant.

Plotseling keek Leonie zijn kant op, Nick vergat hoe hij moest ademen en barstte uit in een ongecontroleerde hoestbui. Toen hij weer bijkwam waren Leonie en haar vader al in de auto gestapt. Sukkel! dacht Nick, sta je er weer bij als een pannenkoek.

Nicks moeder kwam aanlopen met een sleutel en een vrolijke blik in haar ogen. 'We hebben dezelfde stacaravan als vorig jaar, die mooie plek.' Dat was zo, stacaravan 13 stond tegen het dijkje waarachter het meer lag.

Bij de caravan aangekomen brachten ze de koffers naar binnen. Nick zette zijn tent op terwijl zijn moeder de koffers uitpakte. Daarna zou ze naar het oude echtpaar Berger gaan om thee te drinken. Dat deed ze elk jaar, ook al vond Nicks moeder mevrouw Berger eigenlijk een 'hinderlijke roddeltante'. Nick en Michael maakten dan dat ze wegkwamen. Hinderlijk vonden ze mevrouw Berger zeker.

Het opzetten van de tent is zonder papa een stuk lastiger, dacht Nick. Uiteindelijk na veel knokken met de stokken lukte het hem. Tevreden keek hij naar het groene koepelvormige bouwwerk. Nicks moeder was klaar met uitpakken en verdween naar de burens. Michael had bij aankomst al zijn snor gedrukt, ongetwijfeld om Tim te zoeken. Nick pakte zijn smartphone, een griezelboek geschreven door zijn vader (*De spookschool*) en besloot het bankje bij het meer op te zoeken.

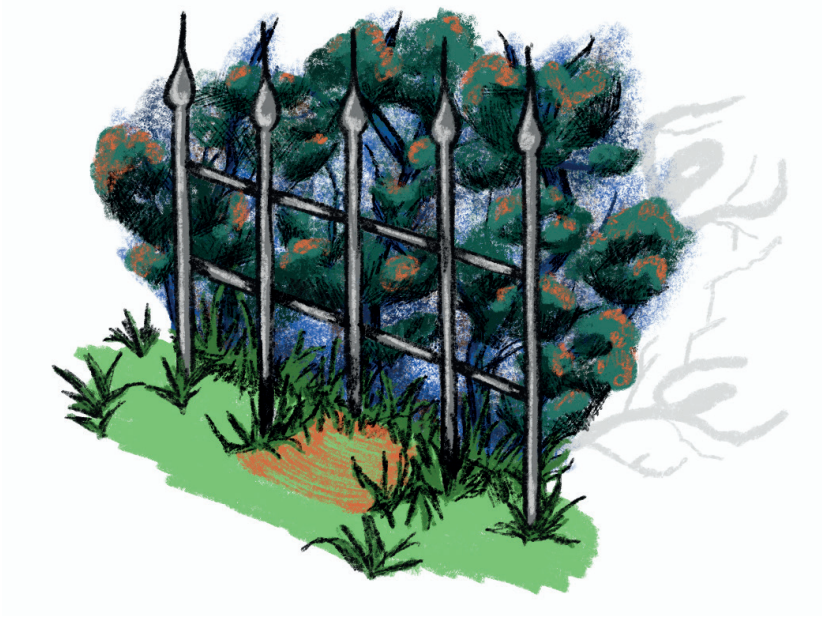

Hij liep van de camping via een stenen trap-
petje het dijkje op, een zachte bries streek over
zijn gezicht. Het water in het meer was kalm. Een
aantal eenden dobberde tevreden langs de kant, af
en toe doken ze onder om iets eetbaars te zoeken
en ze kwaakten om het kwaken. Nick vroeg zich af of
hij wel genoeg boeken had meegenomen om deze week
door te komen.

De camping grensde aan een kleine inham van het
meer. Om bij zijn favoriete bankje onder de wilg
te komen, waar je een prachtig uitzicht had over
het hele meer, moest hij nog vijf minuten lopen.
Het had een stuk korter gekund als die stomme
hekken om het bos er niet hadden gestaan. Het bos
stak een stukje uit waardoor het een puntige land-
tong vormde in het meer. Het was maar een smalle
strook, je kon van deze kant het bankje bij de
wilg zien staan door de hekken en de bomen heen.
Misschien vijftig meter bos, schatte Nick, scheidde
deze kant van het hek met het bankje. Toch moest
hij een heel stuk omlopen om er te komen.

Hij liep via een bruggetje over een sloot en
volgde het zanderige dijkje verder dat hem bij de
hekken naar het bos leidde. Hij stopte en gluurde
naar het bankje. Toen greep het hek zijn aandacht.
Aan de onderkant was een soort geul, alsof een
hond of een vos een gat had uitgegraven. Zou ik
eronderdoor passen, dacht Nick. Het zou een hoop
tijd schelen. En de monsters dan? Hij grinnikte om
die gedachte. Alleen baby's zijn bang voor niet-

bestaande monsters. Maar kun je er aan de andere kant ook onderdoor?

Nick keek om zich heen. Er was verder niemand. Hij zou natuurlijk ook zelf een gat kunnen graven aan de andere kant. Hij wroette met zijn schoen wat in de grond. De grond was hier broos, makkelijk uit te graven. Hij keek nog eens naar het bord

VERBODEN TOEGANG: LEVENSGEVAAR

en nogmaals om zich heen. Levensgevaar, pah! Hou toch op. Hij hurkte op zijn knieën, draaide zich op zijn rug en keek of hij door het gat paste. Zie je, dacht Nick, dit is het voordeel van klein zijn. Hij gleeed er vrij makkelijk onderdoor en

kwam aan de andere kant van het hek weer over-
eind. Hij controleerde weer of iemand hem had ge-
zien, maar er was niemand te bekennen.

Hij zette een stap het bos in. Een stevige
windvlaag stak op en blies hard in zijn gezicht.
De windvlaag leek uit het bos zelf te komen, als
een stille schreeuw en was veel te koud voor de
broeiende zomerlucht. Onzin, dacht Nick. Boslucht
is van zichzelf kouder, dat komt omdat het één en al
schaduw is. Gedraag je niet als een kleuter. Even
plotseling als de wind zijn wangen aaide, was de
vlaag weer gaan liggen. Zie je wel, gewoon een bries
die je bij meren nou eenmaal hebt. Nick liep tussen
de bomen door naar de andere kant van de bospunt en
bestudeerde het hek daar. Wat een geluk! Blijkbaar
had iemand dezelfde gedachten gehad als hij, want
ook hier was een geul onder het hek gegraven.

'Dank je wel, onbekende graver', zei hij hard-
op. Hij gleeed als een slangenmens weer onder het
hek door en klopte het stof van zijn kleren. Nick
liep naar het bankje van bruin geverfde planken.
Hij nam plaats in de schaduw van de wilg die met
zijn takken deels over het water hing. Boven het
meer hing al de volle maan als een groot wit oog
dat naar zichzelf keek in het spiegelende water.
Nick plofte neer, zette zijn muziek aan en sloeg
zijn boek open. Na een paar bladzijden merkte hij
hoe suf hij was van de lange autorit. Hij gaapte
een paar keer. Zijn oogleden werden zwaar en lang-
zaam dommelde hij in.

Met een ruk schrok Nick wakker. Hij schudde met zijn hoofd, het duurde even voor hij besepte waar hij was. Het schemerde en een grijze wolkenlaag dreef snel dichterbij. Het had de maan al opgeslokt. Verder was er niemand te zien, zelfs de eenden waren gevlogen.

Nick rekte zich uit, keek op zijn horloge en hoopte maar dat hij nog op tijd was voor het eten. Zijn maag knorde inmiddels als een troep wilde zwijntjes.

Hij liep naar het gat onder het hek. In de schemering was het in het bos al donker. Hij zag aan de andere kant vaag de contouren van het paadje over de dijk, waar de ronde lichtschijs van een lantaarnpaal juist aanging. Hij kon dus niet verdwalen. 'Het scheelt vijf minuten', zei hij hardop. 'Wees geen sappie.' Hij zakte weer door zijn knieën, gleed onder het hek door en kwam overeind. Er liep geen pad naar de andere kant, maar door het licht vanaf het dijkje staken de bomen als schimmige pilaren af. Hij zette een stap het bos in. Weer een ijskoude windvlaag. Het kippenvel trok over zijn armen. Wat gek. Hij wilde zijn pas versnellen maar bleef stokstijf staan. Er prikkelde iets in zijn nek, alsof kleine naaldjes hem heel licht aantikten. Hij draaide zich om, tuurde de omgeving af maar zag niemand.

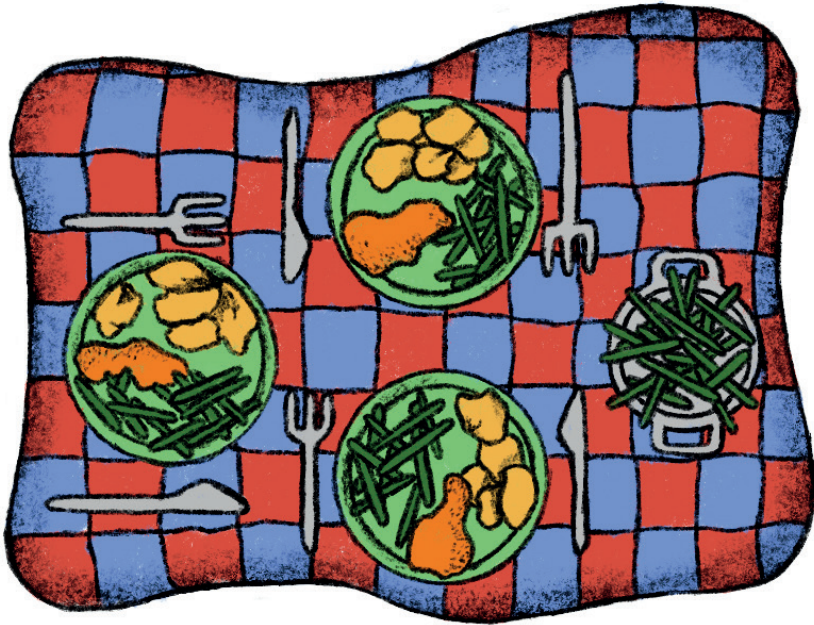
In een flits moest hij denken aan de keer dat hij daar als klein jongetje met zijn vader had gestaan, zijn kleine handje verstoep in zijn vaders

grote knuist. 'Zitten er echt spoken in het bos, papa?' had hij gevraagd.

Zijn vader had niet geglimlacht. 'Dit is een oud bos, Nick.' Hij had naar de bomen gekeken alsof die hen ieder moment konden aanvallen. 'Oude bossen zijn mooi, maar je weet nooit wat er ronddwaalt.' Daarna had zijn vader hem nadrukkelijk verboden om ooit op eigen houtje zo'n bos in te gaan.

Nick schudde met zijn hoofd. 'Watje,' mompelde hij. 'Hoe oud ben je nou?' Het enige geluid was het steeds luider ritselen van de bladeren in de sterk aantrekkende wind. Er kwam waarschijnlijk een zomerse onweersbui aan. Het water in het meer kon je hier horen klotsen, in de verte lichte bliksem een diep donkergrijze wolkenmassa op. Een zachte donder rommelde over het bos heen. Hij besloot door te lopen. Drie stappen verder hield hij toch weer stil. Hoorde hij daar nu iemand lachen? Het leek alsof er in de verte zachtjes werd gegiecheld. Hij spitste zijn oren en speurde tussen de bomen. 'Hallo?' Geen respons.

Plok. Een eerste regendruppel. Plok plok. Nick keek naar de lucht boven het meer die inmiddels dreigend donker was geworden en steeds meer druppels liet vallen. Het bladerdak van het bos ving roffelend de meeste druppels op. Hij wilde niet doorweekt bij de stacaravan aankomen en zette het op een lopen, gleed snel onder het hek door, rende over het dijkje, de trap af naar de caravan.

Michael en zijn moeder begonnen net aan het avondeten.

‘Precies op tijd,’ mopperde zijn moeder. ‘Je had best wel mogen helpen. Nu kun je de afwas doen.’

‘Die had ik anders ook moeten doen,’ mompelde Nick.

‘Waar was je nou?’ vroeg zijn moeder, die zijn opmerking negeerde. ‘Ik heb je nog gebeld.’

‘Sorry, ik was in slaap gevallen, terwijl ik mijn boek ... shit!’

‘Niet vloeken!’

‘Ik heb mijn boek op het bankje laten liggen! Straks is het helemaal doorweekt.’

‘Je gaat niet terug door dit noodweer.’ De regen kwam inmiddels met bakken naar beneden en het interieur van de caravan lichtte op bij

iedere bliksemflits. Nick telde de seconden tussen lichtflits en donder: één, twee, drie seconden. De inslag was hier drie kilometer vandaan.

‘Dat boek is nu toch al nat en het is te gevaarlijk,’ zei zijn moeder streng. Ze legde aardappelen met jus en een karbonaadje op Nicks bord. ‘En je moet eerst eten. We hebben ook al niet geluncht.’

‘Dan ga ik zo wel als het droog is. Hebben we een zaklamp meegenomen?’

‘Ja, in de auto. Maar ik wil niet dat je in het donker alleen langs het bos dwaalt.’

‘Ik dwaal niet langs het bos’, zei Nick. Door het bos, dacht hij erachteraan, maar dat zei hij niet hardop. ‘Ik ga alleen mijn boek halen. Wat is daar nou gevaarlijk aan? Die verhalen van papa zijn toch overdreven, mam.’

Zijn moeder schoot in de lach. ‘Nou, je hebt er anders wel nachten wakker van gelegen. Het is volle maan vandaag, dus de weerwolven zijn extra hongerig.’

Nick lachte. ‘Ik ook!’ Hij hapte de aardappel met een wolfachtige knauw van zijn vork.

HOOFDSTUK 3

Een uur eerder, op een weiland vlakbij

De grijsharige boer werkte met een ouderwetse schoffel op zijn akker.

Hij droeg een blauwe overall en liep op gele houten klompen.

Hij was nog fit,

maar hij moest

toch vaker op zijn gereedschap rusten

dan vroeger.

Hij vond het niet

erg, dat hoorde bij het ouder worden.

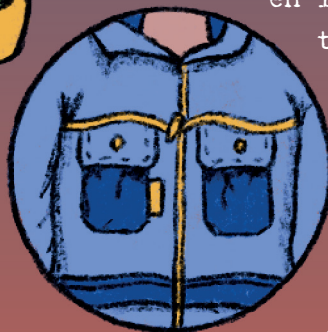
Hij pakte een flesje water uit zijn tas

en dronk er tevre-

den uit, leunend op de

schoffel. De donkere onweerswolken

aan de horizon zouden die helder-

blauwe hemel straks verhullen. Het was een mooie herfst dit jaar. Het leek wel zomer met die temperaturen. Er waren wel meer zware regen- en onweersbuien dan anders, maar zelfs daarvan kon de oude man genieten. De kletterende regen maakte het nog gezelliger in het knusse boerderijtje waar hij met zijn vrouw al sinds hun huwelijk, ruim een halve eeuw terug, woonde.

Het liep tegen het einde van de middag en de zon begon aan zijn weg naar de andere kant van de wereld. De maan was vol en vroeg te zien boven het woud dat bij hun land hoorde. De man keek er even naar en genoot van de stilte in het Drentse veengebied.

Plotseling golfde er een lichte trilling door de aarde, alsof iemand iets heel zwaars op de grond liet vallen. De boer keek met verheven wenkbrauw naar de grond onder zijn voeten. Er volgde weer een trilling, die langer aanhield dit keer. De blik van de boer schoot nu van de grond onder zijn voeten naar de ingang van het bos. Hij keek naar de kruinen van de bomen en verstijfde. Er golfde een wind door het woud die de boomtoppen deed afbuigen. De luchtstroom kwam uit het midden van het bos en rimpelde als een kring in het water via de boomtoppen het woud uit. De boer voelde de vlaag over zijn gezicht waaiëren. Hij was ijskoud.

De trilling in de aarde werd heviger en langer. Hij griste zijn tas van de grond en smeed hem in de zwarte terreinwagen met open laadbak, die achter

hem in het veld stond. Hij gooide zijn schoffel erbij, sprong achter het stuur en scheurde als door een roedel wolven opgejaagd naar de boerderij. Zonder zijn voeten te vegen rende hij de boerderij in, trok een bezemkast open en haalde een bundel fakkels tevoorschijn. Uit de keuken kwam zijn vrouw gelopen, een dame met lang grijs haar en vele rimpels, die een koffiekopje droogde met een theedoek. Ze keek verbaasd naar haar man en de fakkels. Toen ze zijn gezicht zag viel het kopje rinkelend in scherven. Ze sloeg een hand voor haar mond.

De boer keek haar met grote ogen aan en knikte. 'Ze zijn ontwaakt.' Hij keek met een hulpeloze blik uit het raam. 'Wee degene die zich in het bos waagt.'